

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Ex consideratione vniversi vim maiestatemque diuinam apparere. Caput I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

DE CONSOLATIONE
iustorum liber secundus.

Ex cōsideratione vniuersi, vim
prudentiamque diuinam appa-
rere. C A P V T I.

*M*agnam & admira-
bilem illam operū ra-
tionem, ordinemque
rerum, quo prestans
summi boni natura
ad vniuersitatis con-
seruationem vtitur,
etsi animus humanus in his vitæ tenebris,
vt suprâ dictum est, plenè intueri non que-
at, tamen eius in mentibus omnium inscul-
pta notio, eousque pertingit, quò necesse
ipso est, ad agnoscendam vim potentiam-
que diuinam, qua vna vniuersa res, salusque
ipsa hominum continetur. Etenim cœli fa-
cies atque ornatu, & statura temporum vi-
ces, tum nascentium & decrescientium re-
rum

num immutabilis ordo. sempiternum Dei
 numen esse. quo illa omnia admirabiliter
 constituta sint. diuinitusq; reguntur. de-
 monstrant. ac piorum studia ad aternita-
 tis imitationem inuitant. Inde omnium
 virtutum semina sunt. atque hinc omnis
 religionis sanctitas. omnis vita bene com-
 parata. ratio existit. confirmanturq; cœ-
 litus inter summam imbecillitatem om-
 nia. vt cum eorum se contemplationi ani-
 mus addixerit. voluptatis & consolatio-
 nis amplissimo sensu perfundatur. Verum
 sunt. qui nulla istarum rerum cura affici-
 untur. nec earum effectorem. moderato-
 remque Deum agnoscunt. abijciunt enim
 rationem. ad res nihili atq; vanas. ac ser-
 vantur non operum. cœlestium vim. sed ini-
 quitates. hoc est. nocēdi artes varias. qui-
 bus ad obliuionem Dei. & imminentium
 suppliciorum metum ex animo eijciendū.
 viam sibi muniant ac parent. Horum uti-
 nam ex rebus humanis sublatum genus
 esset. Sed sua eos scelera. sua furia dignis
 perse-

Psalm. 63.

Abacuc 2.

persequentur pœnis, erit que diuino oraculo aeterna fides, occidet impium malitia, iustus autem ex fide uiuet: ô mentium humanarum uerordiam & stuporem, hæc homines non agnoscere? hæc potissimam generis humani partem non uidere? Sed tu uniuersitatis huius summæ parens ac rector, perfunde nos uultus tui splendore, quo omnia serenantur, & latitia complentur, ut sanctam & aeternam tuam intueamur lucem, qua in hac misera uitæ ratione, omnium calamitatum tenebræ, omnium caducarum rerum sollicitudines pellantur, & consolationis tuæ fulgore diuino, animus illustretur. Ei certe ab curarum æstu refrigerato & interquiescenti ingens ad consolationem aditus est factus, ex consideratione hominis, & quo ille Dei benignitate sit progressus. Verum ut hæc confirmatio fiat, cogitatio omnis animi ad originem suam semper referenda, & exercendus ille innatus menti vigor est, qui si religione nitatur, sequæ ad illam adiungat,

gat, nihil ad informationem maximarū rerum, spemq; sempiternam bonorum ei deerit. In ceteris animantibus non est ea vis, nec etiam ad vitam sustentandā egent ea, satis se absq; illa, ad id quod destinata sunt, certa quadam conditione legeq; natura defendunt. Altius ergo quiddā est, diuinitus concessū homini, in alios vsus, unde præstantissimarū rerum cognitio existat, ex ea autē maioris alicuius boni adprehensio sequatur. Quorsum autem illa animi cōcessa lux est, si non aliquis maior, quā eorum, quæ ad tuitionem corporis pertinent, vsus est? si ad eum sensus tantū malorum, nullus consolationis ac sperati boni fructus redit? Non cadit in humana mentis cogitationem rem aliquam fecisse seipsam, vt à sapientissimis viris proditum est. facta est igitur ab alio. Si illud de aliqua minima re absurdum est dicere, quid tam alienum à vero, quā hanc rerum vniuersitatem à seipsa factam esse?

Ea,

Ea, si immensa, si ordine admirādo & visendo, si optimè comparata est, necesse est effectorem eius summum, & eam ad præclarū aliquem finem, ab optimo, et in quo vis summi boni sit factā esse. At si bonitate præstat atque abundat, reget vniuersa, & operum suorum omnium curam suscipiet, si omnium, certè hominis, qui præstantiore cæteris natura est, & propter quem reliqua sunt condita. In eo autem genere, quis non existimet, eius benignitatem, ad eos maximè pertingere, qui se ad voluntatem ipsius proximè adiungūt? Absit ergò ab illa præstanti, diuinaque natura, vt non provideat & operi consulat suo, quam etiam menti humana, iustisq; hominibus ingenerārit spem, ac spiritu cōfirmārit diuino, ea frui eos nolit, ipsorūque in eo votum ac desiderium frustretur.

De dei in bonos bonitate, seu e-
ritate aduersū malos, prouiden-
tia erga vniuersa, sacra testimo-
nia adducta. CAPVT II.

Hæc